

poz. 193) w części dotyczącej pomocy na budownictwo mieszkaniowe udzielanej osobom uprawnionym do osobnej kwatery stałej, określonym w art. 9, 11 i 12 ustawy z dnia 20 maja 1976 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (Dz. U. z 1976 r. Nr 19, poz. 121 i z 1983 r. Nr 16, poz. 78).

§ 9. Do czasu wydania przepisów przewidzianych w

rozporządzeniu zachowują moc przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z rozporządzenia.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

81

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 marca 1984 r.

w sprawie okresów zatrudnienia za granicą i zasad udzielania świadczeń emerytalno-rentowych z tytułu tego zatrudnienia.

Na podstawie art. 10 ust. 2 i art. 22 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń i ich wysokości na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267), zwanej dalej „ustawą”, w razie zatrudnienia pracownika za granicą stosuje się przepisy rozporządzenia, chyba że umowa międzynarodowa przewiduje korzystniejsze zasady.

§ 2. 1. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się, poza okresami wymienionymi w art. 10 ust. 1 ustawy, również okresy zatrudnienia obywateli polskich za granicą w organizacjach międzynarodowych, zagranicznych instytucjach i zakładach, do których zostali skierowani w ramach współpracy międzynarodowej lub w których byli zatrudnieni za zgodą właściwych władz polskich; zgoda nie jest wymagana od pracowników, którzy wyjechali za granicę przed dniem 9 maja 1945 r.

2. Przy ustalaniu prawa do świadczeń przewidzianych w ustawie uwzględnia się również okresy zatrudnienia za granicą osób, które w okresie tego zatrudnienia nie były obywatelami polskimi, jeżeli osoby te powróciły do kraju po dniu 22 lipca 1944 r. i zostały uznane za repatriantów.

3. Okresy zatrudnienia za granicą przypadające po dniu 22 lipca 1944 r. uwzględnia się również przy ustalaniu zwiększenia świadczeń z tytułu zatrudnienia w Polsce Ludowej.

§ 3. 1. Jeżeli pracownik był zatrudniony zarówno na obszarze Państwa Polskiego, jak i za granicą, sumuje się te okresy zatrudnienia.

2. Uwzględnienie okresów, o których mowa w § 2, następuje pod warunkiem stałego zamieszkania zainteresowanego pracownika na obszarze Państwa Polskiego.

3. W razie wyjazdu emeryta lub rencisty za granicę na pobyt stały, prawo do świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów, o których mowa w § 2, ustala się ponownie bez uwzględnienia tych okresów.

§ 4. 1. Podstawę wymiaru świadczeń ustalonych z uwzględnieniem okresów zatrudnienia za granicą, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy oraz w § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia, oblicza się na zasadach określonych w ustawie, z tym że za każdy miesiąc tego zatrudnienia przyjmuje się — z uwzględnieniem § 5 — wynagrodzenie zastępcze, które w zależności od wyboru zainteresowanego może stanowić:

1) przeciętne miesięczne wynagrodzenie pracownika z okresu ostatnich 6 miesięcy zatrudnienia przed wy-

jazdem za granicę lub pierwszych 6 miesięcy po powrocie z zagranicy, a jeżeli okres zatrudnienia po powrocie do kraju był krótszy — przeciętne miesięczne wynagrodzenie z tego okresu albo

2) przeciętne miesięczne wynagrodzenie osiągnięte w kraju w okresie zatrudnienia pracownika za granicą przez innych pracowników z tytułu ich zatrudnienia w tym samym lub podobnym charakterze, w jakim pracownik był zatrudniony przed wyjazdem za granicę.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do pracowników, którzy byli zatrudnieni wyłącznie za granicą.

§ 5. 1. Przy obliczaniu podstawy wymiaru świadczeń dla pracowników skierowanych do pracy za granicą w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych i w urzędach konsularnych przyjmuje się za każdy miesiąc tego zatrudnienia kwoty ryczałtowe w zależności od grupy wynagrodzenia, do jakiej pracownik został zaszeregowany; kwoty te wynoszą:

dla grupy zaszeregowania	zł	dla grupy zaszeregowania	zł
I	26 800	VI	14 900
II	22 800	VII	13 600
III	20 400	VIII	12 400
IV	18 100	IX	11 400
V	16 400		

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do innych pracowników skierowanych do pracy za granicą, którzy z tytułu tej pracy otrzymywali wynagrodzenie na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników wymienionych w ust. 1.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio również do członków rodziny pracowników wymienionych w ust. 1 i 2, jeżeli z tytułu pracy w okresie pobytu z tymi pracownikami za granicą byli wynagradzani na podstawie przepisów o wynagrodzeniu pracowników, o których mowa w ust. 1.

4. Na wniosek osób, o których mowa w ust. 1—3, podstawę wymiaru świadczeń oblicza się według § 4.

§ 6. Jeżeli z tytułu zatrudnienia za granicą, o którym mowa w § 2, przysługuje również świadczenie z instytucji zagranicznej, świadczenie należne na podstawie ustawy wypłaca się na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia wydanego na podstawie art. 73 ustawy.

§ 7. 1. Osobom, które nie nabyły uprawnień do świadczeń emerytalno-rentowych na podstawie przepisów polskich, a pobierają świadczenia o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przyznaje się następujące świadczenia na zasadach określonych w ustawie i w niniejszym rozporządzeniu:

- 1) świadczenia w naturze,
- 2) dodatki rodzinne, jeżeli nie pobierają z instytucji zagranicznych świadczeń o charakterze takich dodatków,
- 3) dodatek pielęgnacyjny, jeżeli kwota świadczenia zagranicznego nie przekracza najniższej kwoty emerytury lub renty określonej w ustawie,
- 4) dodatek dla sierot zupełnych, jeżeli kwota świadczenia zagranicznego przysługująca każdej sierocie nie przekracza najniższej kwoty renty rodzinnej określonej w ustawie,
- 5) uzupełnienie pobieranych świadczeń zagranicznych — z wyjątkiem niepełnych zaopatrzeń z tytułu służby wojskowej — do wysokości najniższej emerytury lub renty określonej w ustawie; przy ustalaniu uzupełnienia uwzględnia się wysokość emerytury lub renty wraz z dodatkami określonymi w pkt 2—4,
- 6) zasiłek pogrzebowy, jeżeli instytucja zagraniczna nie

wypłaciła takiego zasiłku, a jeżeli wypłacony przez tę instytucję zasiłek był niższy od kwoty zasiłku określonej w ustawie — uzupełnienie do tej kwoty.

2. Świadczeń określonych w ust. 1 nie przyznaje się, jeżeli:

- 1) osoba pobierająca świadczenie zagraniczne osiąga wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia lub inne dochody uzasadniające w myśl ustawy zawieszenie lub zmniejszenie świadczeń emerytalno-rentowych,
- 2) pobieranym świadczeniem zagranicznym jest wyłącznie renta z dodatkowego ubezpieczenia z instytucji zagranicznej albo zwrot składek w formie renty z instytucji francuskiej lub belgijskiej.

§ 8. Do spraw wszczętych na podstawie wniosków zgłoszonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że wysokość świadczeń przyznanych począwszy od dnia 1 stycznia 1983 r. ulega — na wniosek zainteresowanego — ponownemu ustaleniu z zastosowaniem przepisów § 5, jeżeli świadczenia te zostały wymierzone od niższych kwot ryczałtowych niż określone w tych przepisach.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

82

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 marca 1984 r.

w sprawie szczególnych zasad obliczania i uiszczania podatku dochodowego przez przedsiębiorstwa objęte rachunkiem wyrównawczym cen wewnętrznych, nadzorowane przez Ministra Górnictwa i Energetyki.

Na podstawie art. 43 pkt 3 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 75) oraz art. 3 ust. 6 i art. 38 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Nadzorowane przez Ministra Górnictwa i Energetyki przedsiębiorstwa stosujące ceny wewnętrzne obliczają swój przychód według ustalonych dla nich cen wewnętrznych wyrobów objętych rachunkiem wyrównawczym cen wewnętrznych i wpłacają należny podatek dochodowy do właściwej jednostki organizacyjnej, prowadzącej rachunek wyrównawczy, w następujących terminach:

- 1) za okres miesięczny — w terminie do dnia 28 każdego miesiąca za miesiąc ubiegły,
- 2) za okres roczny:
 - a) wstępnie — w terminie określonym do złożenia bilansu,
 - b) ostatecznie — w terminie 10 dni licząc od daty zweryfikowania bilansu.

2. Jednostka organizacyjna prowadząca rachunek wyrównawczy cen wewnętrznych oblicza podatek dochodowy od sumy zweryfikowanych zysków bilansowych przedsiębiorstw objętych rachunkiem wyrównawczym, pomniejszonej o ewentualne ujemne wyniki finansowe tych przedsiębiorstw, i uiszcza należny podatek do budżetu państwa:

- 1) zaliczkowo — w terminach o 10 dni dłuższych od określonych w ust. 1 pkt 1 i 2 lit. a),

2) ostatecznie za okres roczny — w terminie 15 dni, licząc od daty zweryfikowania bilansu ostatecznego przedsiębiorstwa objętego rachunkiem wyrównawczym, jednak nie później niż do 30 czerwca danego roku.

3. W razie uiszczania przez jednostkę prowadzącą rachunek wyrównawczy cen wewnętrznych podatku dochodowego nie podlegającego podwyższeniu lub obniżeniu stosownie do przepisów art. 49—52 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 75), również podatek dochodowy uiszczany przez przedsiębiorstwa objęte tym rachunkiem nie podlega podwyższeniu lub obniżeniu.

§ 2. Z podstawy opodatkowania jednostek, o których mowa w § 1, wyłącza się zysk ze sprzedaży wyrobów dotowanych z budżetu, osiągnięty w wysokości odpowiadającej:

- 1) 4% kosztu własnego sprzedaży wyrobów dotowanych, stanowiącego podstawę do ustalenia ceny wewnętrznej dla danego przedsiębiorstwa — w odniesieniu do przedsiębiorstw wymienionych w § 1 ust. 1,
- 2) kwocie zysku wkalkulowanego w dotację określoną w ustawie budżetowej — w odniesieniu do jednostki organizacyjnej wymienionej w § 1 ust. 2.

§ 3. Saldo rachunku wyrównawczego cen wewnętrznych istniejące na dzień 31 grudnia podlega przekazaniu na rachunek scentralizowanego funduszu rozwoju branży, której rachunek wyrównawczy dotyczy.